

Mál nr. 420/2018
M og
vátryggingafélagið V vegna slysaftryggingar launþega.

Ágreiningur um hvort lögmæltis tilkynningarfrests vegna slyss hafi verið gætt.

Gögn.

1. Málskot móttakið 27.12.2017, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V, dags. 10.1.2018.

Málsatvik.

Hinn 31.7.2014 slasaðist M á leið sinni til vinnu. Varð slysið með þeim hætti að M var að hjóla í vinnuna að morgni dags þegar öðru hjóli var hjólað í hliðina á henni með þeim afleiðingum að hún féll af hjólinu. Leitaði M samdægurs á heilsugæsluna í Grafarvogi. Í málskoti M kemur fram að hún hafi ekki verið með hjálm þegar slysið varð og að hún hafi orðið fyrir höfuðhöggi og fengið opið sár á vinstra hné auk þess sem hún kvartaði undir kviðverkjum sbr. læknisvottorð dags. 20.7.2015.

Í læknisvottorði frá Heilsugæslunni í Grafarvogi, dags. þann 7.8.2017 kemur fram að M hafi á þeim tíma verið óvinnufær. M hóf meðferð hjá sjúkrahjálfa 25.8.2014 og var hún í meðferð vegna verkja í hálsi, brjóstbaki og vinstra hné eftir umrætt slys. Mætti hún samtals í 44 meðferðartíma hjá sjúkrahjálfa á tímabilinu frá 25.8.2014 - 3.2.2016. Hinn 2. júlí 2015 undirritaði M umboð hjá lögmanni vegna slyssins, þar sem lögmanninum var veitt umboð til að gæta hagsmuna M vegna afleiðinga slyssins. M leitaði til heimilislæknis 3.2.2016 vegna verkja í hálsi eftir slysið og fékk þá nýja beiðni í sjúkrahjálfun. Slysið var tilkynnt til V í ágúst 2016. M hefur gengist undir mat á varanlegum afleiðingum slyssins hjá Sjúkratryggingum Íslands og var metin með 5% varanlega læknisfræðilega örorku vegna einkenna frá hálsi skv. örorkumatgerð dags. 16.7.2017.

M byggir á því að henni hafi ekki verið ljóst að afleiðingar slyssins væru varanlegar fyrr en í júní 2016, þegar hún leitaði til heimilislæknis vegna einkenna í hálsi, eða 3. febrúar 2016 þegar meðferð lauk hjá sjúkrahjálfa. V hafnaði bótaskyldu og vísaði til þess að M hefði glatað rétti sínum til bóta skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 sökum þess hversu seint hún tilkynnti slysið. Telur V að M hafi mátt vera ljóst um varanlegar afleiðingar slyssins og að tilkynningarfrestur skv. framangreindu ákvæði hafi byrjað að líða þann þann 2.7.2015, þegar M undirritaði umboð hjá lögmanni vegna slyssins.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. vsl. glatar sá sem á rétt til bóta úr slysaftryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð til vátryggingafélags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um atvik sem hún er reist á. Samkvæmt fyrirliggjandi gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að M hafi mátt vera ljóst að afleiðingar slyssins væru varanlegar þann 2.7.2015, þegar hún leitaði til lögmanns og undirritaði umboð hjá honum umboð vegna slyssins. Tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. vsl. var því liðinn þegar M tilkynnti slysið til V í ágúst 2016.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr slysaftryggingu launþega hjá V.

Reykjavík 6. febrúar 2018

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Jón Magnússon hrl.